

Ágh István

Hollóvá lett rokonság

*Külön csapat áll ünneplőben,
a legnagyobb dologidőben
a temetőnél, az akácfa
útszélre vetett árnyékában,*

*eseményre érkeztek, nyilván,
valamiképpen mégis furcsán
tétovák, mint a menekültek,
nem tudni, honnan, s mivel jöttek,*

*nincs mit kezdjenek a kezükkel,
feszengnek bő öltözetükben,
fehér ingükből is kifogytak,
annyit állt az almáriumban,*

*bábuknak tetszenek így együtt,
nagy a csend, mint a madarak közt,
míg nem valami titkos jelre
kinyújtott nyakkal fölfigyelnek,*

*kiderül, a gyásznépet látva
mindenki hasonlít egymásra,
azok is rokonok lehetnek.
akik az út széléről lesnek,*

*mikor odaér a koporsó,
boszorkányszél tör föl a porból,
a portölcseéből hollók szállnak,
s emberi nyomot hagyva hátra,*

*megannyi szárnyas rokon lélek,
mint egy fogadó díszkíséret,
a kegyelet útján vezetnek
a másnak ásott sírveremhez.*

Kedves nővérek

*Mindenszentek napján eszembe jutottatok,
mert szentek vagytok ti is, tán meg sem haltatok,
csak elzárt tőletek szeptembertől a zárda,
bár nincs előttemek már, ami annak utána,
egyszerre ősz lett, mikor kiléptetek a nyárból,
egyedül csörgettem a dióval telő zsákot,
szedtem az avarból, amit az októberi szél elem vert,
magamban játszó egyke gyerek voltam, és mégsem.*

*Kisjézussal jöttetek a hosszú advent végén,
kedvesebbek már minden drága meglepetésnél,
száncsengőre siklottatok, megtelt a ház vendéggel,
az ólomöntés vőlegényt jósolt Szilveszter éjjel,
élménnyé változott, amiben együtt volt részünk,
akkor esett a hó, amikor kértük az égtől.
s pelyhedzett, mint az angórannyulak piheszőre
a rokka körül, a fonó lassú lélegzetére.*

*Piros szemű angyalok szaporodtak el nálunk,
menekültek és katonák jöttek, míg egy-két vándor,
aztán a legszebb nyárral jutalmazott a béke,
napsütéssel meg életkedvvel, gazdag búzatermással,
ti szoktattatok hozzá a rózsák titkos illatához,
hosszúra nyúlt a selymes Szent Iván-éji álom,
királyfiak váltották egymást az ajtókilincsen,
s mint a magukét vitték, hintón a családi kincset.*

*Mikor az idén lakatlan házunkba látogattam,
azt álmodtam, hogy végleg megsemmisült a múltam,
csak egy szerenád bolyongott, akár a sértett lélek,
nem lelte célját, vagy nem is kellett a címzettjének,
egész éjjel hallottam, mintha a másik szobából,
a föltámadt szélből, a gondozatlan parcellából,
vagy az én kialvatlan, képzelődő agyamban
esdekelt az a felejthetetlen nyári dallam?*

Megrendítő

*Megrendítő, nehéz részvétet érzek
szülőföldem halottjai fölött,
mint élő, hegyes felkiáltójel
szögezem magamhoz a temetőt,
keresztre rótt nevek szólítanak,
bármerre nézek, mindet ismerem,
amíg egész falum a föld alatt,
kősvatag terjed a felszínen,
mintha egyszerre haltak volna meg,
ahogy a szem egyetlen képbe zár,
mind itt van, aki nem jött el velem,
végleges már az itthon maradás,
eszeveszett népirtást gyanítok,
kis világvégeket a nagy előtt,
tömegsírba zuhantak a sírok,
elkeverve az utóddal az ősz,
elődeim! mennyi rokoni csont!
apám és anyám mögött egy sereg
ismeretlen, névtelen földlakó
között találnék magamnak helyet.*